నిజం చెప్పి చూడు

ప్రతి మనిషికీ జీవితంలో ఒక్కసారైనా అతి విషమ పరిస్థితి సంభవిస్తూ ఉంటుంది. నాలాటి వాడికి ఇలాటి పరిస్థితులు చాలా సార్లు సంభవిస్తూ ఉన్నాయి. దీనికి నా జాతకంగాని, నక్షత్రాల, గ్రహాల కదలికలుగాని కారణం అని నన్ను నేను తరుచు ఓదార్చుకున్నా, నిజమైన కారణం ఇవేమీ కాదనీ, నాలో ఉన్న దౌర్బల్యం అనీ పరిస్థితులు మరీ విషమించినప్పుడు తాత్కాలికంగా అంగీకరిస్తూనే ఉంటాను.

విషమ పరిస్థితుల్ని యుక్తితో ఎదురుకుని, అభిమానం రక్షించుకొని, జ్ఞాపకాల బరువుతో ముందుకి సాగిపోవడాన్ని తెలివి తేటలు అంటారు. జీవితంలో ఒకటో, రెండో పర్యాయాలు ఇలాగ తప్పించుకొని ముందుకి పోయేవాడు తెలివైనవాడు.

ఇది అలవాటయి పోయింది నాకు

ప్రస్తుతం నా సమస్య రాజ్యం. అయిందడుగుల మూడంగుళాల ఎత్తు - (అనుకుంటాను - నా ఎత్తును బట్టి - అడుగులూ అంగుళాల్లోనే నిశ్చయంలేదు. సెంటీమీటర్లలో ఎలాగ చెప్పగలను?) అయినా, భర్తలకి భార్యల ఎత్తు. బరువు మొదలైన "వైటల్ స్టాట్స్ తెలియకపోయినా వాళ్ళ సంపూర్ణ మనస్తత్వం తెలిసిపోయి నట్టు ప్రవర్తిస్తారు. రీగల్ సినిమాలో ఉన్న ఆటో మాటిక్ మెషిన్ ప్రకారం నలభై ఎనిమిది కిలోల బరువు. ఈ సంగతి నిశ్చయంగా కరెక్టు - అంటే, నాలుగు నెలల క్రిందట. ఆ కార్డు నేను భద్ర పరిచాను. దాని వెనకాల 'నీ భర్త స్వామి జీవితంలో ఒక సంఘటన నీ జీవితంలో చిన్న తుఫాను తెస్తుంది' అని ఇంగ్లీషు, హిందీ లేక మరాఠీలో అచ్చువేశారు. (ఈ పాటికి రాజ్యం ఏభై కిలోలు దాటి ఉంటుంది.)

మనిషికి వచ్చే కష్టాల్లో, సమస్యల్లో రెండే ముఖ్యమైన పాత్రలు ఉంటాయి. ఇవి కామిని, కాంచనం. కామిని అనే మాట పిశాచాలని జ్ఞాపకం తెచ్చినా, చాలా కాలం నించి యతి కోసమేగాక ఈ కారణంవల్ల కూడా పెద్దలు వాడుతూ వచ్చారు. ప్రస్తుతం ఇది చాలా యుక్తంగా ఉంది - ఆడవాళ్లు కేవలం తేనె, పాలు, పంచదారలతోనే తయారయారని నమ్మే పరిస్థితిలో లేదు నా జీవితం. వాళ్లు నన్ను పీడిస్తూనే ఉన్నారు.

రాజ్యం నేను ప్రేమించి,కలల్లో చూసి, వేడి నిట్టూర్పులు విడిచే అమ్మాయి కాదు. ఆమె నా భార్య. ప్రేమించడానికీ, కలలు కనడానికీ, తియ్యటి నిట్టూర్పులు విడవడానికీ నేను అలవాటుపడ్డా, రాజ్యం విషయంలో ఇవేమీ జరగలేదు. యూనివర్సిటీ వదిలిపెట్టి, ఉద్యోగంలో చేరి, బొంబాయిలో నాలుగేళ్లు ఉద్యోగం చేశాక నా ఆదర్శాలు చాలా వరకు మారాయి. దీన్నే మానసిక వికాసం అంటారను కుంటాను. ఎమ్. ఎ. చదివే రోజుల్లో (అదీ అర్థిక శాస్త్రం) ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకోవాలనీ. కట్నం తీసుకో కూడదనీ, ఒకరికి తల అమ్ముకోకూడదనీ - ఇలాగ చాలా ఆదర్శాల మూటలు కట్టాను. నాలుగేళ్లు బొంబాయిలో ఉద్యోగం చేస్తూ జీవించాక ఈ ఆదర్శాలు అంధేరి - చర్చ్ గేట్ ఎలెక్ట్రిక్ రైళ్ళలోనూ, జూలై వర్షాల్లోనూ. లంచి టైములోనూ చాలావరకు హరించిపోయాయి.

అందుకే రాజ్యం నా భార్యగా రావటం ఒక గొప్ప అదృష్టంగా భావించాను. ఆమె సౌందర్యవతి కాకపోయినా, నా కళ్ళకి చాలా అందంగా కనిపించింది. కిట్టనివాళ్లు ఆ అందం వాళ్ళ నాన్నగారి బాంకుల్లో, షేర్ సర్టిఫికెట్లలో, బొంగ బంగారంలో నింపిన లక్ష్మిది అంటారు. ఒక రిద్దరు నాతో అని చూశారు కూడా .. కాని, నవ్వి సంభాషణ మరో విషయం మీదికి మార్చేశాను. నిజానికి రాజ్యాన్ని చూశాక నాకు అనిపించింది - ధనవంతుడి ఏకైక పుత్రిక

అయినంతమాత్రాన పాపం, ఆ అమ్మాయి తప్పేముంది? ఆమెకీ, నాకూ అంగీకారం అయాక ఎందుకు పెళ్లి చేసుకోకూడదు? అని. అదీ కాక ఆమె బి. ఏ. పాసయింది. అందుకే నేను, ఎన్ని ఆదర్శాలు ఎక్కడ గాలిలో, ఇరకాటంలో, వర్షంలో వదిలేసినా, కట్నం తీసుకోలేదు - ఆ విషయం ముందరే షరతు పెట్టాను. నిజంగా పెళ్ళి సమయంలో ఒక్క రూపాయి (పూర్వం దమ్మిడీ, తరవాత నయాపైసా, పైసా అనేవారు. ప్రస్తుతం రూపాయి అనడం సరి అయినదని ఆర్థిక శాస్త్ర వేత్తల అభిప్రాయం) తీసుకోలేదు. రాజ్యంతో మూడు బాంకుల్లో జాయింట్ అకౌంట్లూ, మెరీన్ డ్రైవ్‌లో ఫ్లాటూ, కారూ ఇవన్నీ నేను వద్దంటున్నా వాళ్లు బలవంత పెట్టడం మూలాన. వాళ్ళ సంతోషం కోసం స్వీకరించాను గాని, ఆదర్శాలు లేక కాదు.

ఈ పరిస్థితుల్లో నా జీవితం చాలా బాగా, హాయిగా సాగి పోవాలి. కానీ, గులాబికన్నా బాగుంటుంది అనుకున్న సంసారంలో మొదటివారం గడిచాక నాకు మొదటి సందేహం కలిగింది.

పూర్వాశ్రమంలో జీవితం అన్ని రంగుల లోనూ అనుభవించిన మనిషిని - నిజానికి ఆ అనుభవమే మరీ అందంగా ఉన్న అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకోకూడదనే నిర్ణయానికి నన్ను తెచ్చింది. రాజ్యం - ముందరే చెప్పాను - అంత సౌందర్యవతి కాదని. నిజానికి నేను చెప్ప గలిగేదంతా, ఆమెలో గమనించ దగిన ఏ పెద్ద లోపమూలేదని. అందుకే సంతోషంగా ఆమెని పెళ్లి చేసుకో గలిగాను.

ఆ రోజు శనివారం. డిన్నర్‌కి బ్లూనైల్‌కి వెళ్లాము - నేనూ రాజ్యమూను. నాకు సాయంత్రం ఏదో పనిఉండి, ఆలస్యంగా రావడం వలన కాబరే టైముకి ఇంటికి వచ్చేలాగ చేరలేదు హోటలుకి. పది దాటాక చేరాము: ముందర ఒక కథాకళి. చిన్న మేజిక్ షో. రాజ్యానికి చాలా నచ్చాయి. తరవాత ఆమెని తొందరపెట్టినా, ఫలితం లేక పోయింది. కాబరే ప్రారంభించడమూ, నూటికి తొంభై పాళ్ళ నగ్నత్వంలో ఆ అమ్మాయి వచ్చి నా కళ్ళజోడు తీసుకుని, వెనకనించి కౌగిలించుకుని చెవిలో గుసగుసలాడినట్టు నటించి సాగిపోవడమూ జరిగాయి.

ఈ చేష్టలో కోపగించుకో వలసింది గాని, ఉత్సాహపడవలసిందిగాని ఏమీలేదని నాకు తెలుసు. కాని అనుభవం లేక రాజ్యం చాలా చిరాకు పడింది.

అయిదు నిమిషాల నిశ్శబ్దం తరవాత నాకు ఒళ్ళు మండడం ప్రారంభించింది. "చూడు, రాజ్యం!" అన్నాను. భారతదేశంలో అత్యాధునికమైన ఈ పట్టణంలో నాగరికత

ఎలా ఉండేదీ, ఈ రకం అడవాళ్ళు డబ్బుకోసం ఎలాగ ప్రవర్తించేదీ, అత్యున్నతమైన జీవితంలో (నాలాటి వాళ్లు) ఇవి ఎలాగ పట్టించుకొనిదీ లాటి విషయాల మీద ఉపన్యాసం ఇవ్వబోయాను. అప్పుడే బేరర్ ఐస్‌క్రీమ్ తేవడం వల్ల ఆగాను.

వాడు అటు వెళ్ళగానే, రాజ్యం - "నిజం - చెప్పండి!" అంది, రానున్న తుఫాను సూచించే తడిగొంతుకతో, ఎర్రబారిన కళ్ళతో.

ఆ క్షణంలో నా అభిమానం దెబ్బతిన్నది. ఒక నిశ్చయానికి వచ్చాను.

"నిజం కావాలా, రాజ్యం?" అన్నాను.

ఆమె తల ఊపింది, ఐస్‌క్రీమ్ చప్పరిస్తూ.

"ఆ అమ్మాయి నిజం పేరు గ్రేస్. ఒకప్పుడు చాలా దగ్గరగా ఉండేవాళ్ళం!"

తినడం ఆపి, నా కళ్ళలోకి చూసి, తల దించుకుంది రాజ్యం.

"నిజానికి ఆమెతో సంవత్సరం గడిపాను...."

రాజ్యం ఐస్‌క్రీమ్ మీద దృష్టి కేంద్రీకరించి, "మీ చెవిలో ఏం చెప్పింది?" అంది, గాద్గదికంగా.

"నా కోసం ఎదురుచూస్తోందిట!" అన్నాను.

కోపంగా మాట్లాడుతున్నాను.

రాజ్యం జాలిగా ఒకసారి నా వైపుచూసి, మిగిలిన టేబిల్స్ వైపొకసారి పర్యావలోకనం చేసి, నాకు లాగే అనుభవాలని పంచుతూన్న కాబరే గర్ల్ మీద దృష్టిని నిలిపింది. ఖాళీ అయిన ఐస్ క్రీమ్ ప్లేట్లు తీసి, కాఫీ తెచ్చి ఇచ్చాడు బేరర్. కాఫీ కలుపుతూ నా ఆలోచనలో నేను ఉన్నాను. రాజ్యం ఇంత అనుమానపు మనిషి అనీ, ఇంత మూర్ఖంగా ఉంటుందనీ నాకు తెలియడం అదే మొదటిసారి. ఈ ఊరిలో నా పూర్వాశ్రమపు 'గర్ల్‌ఫ్రెండ్స్' చాలా మంది ఉన్నారు. ఈ రకం మనస్తత్వం మారకపోతే రాజ్యంలో గులాబి కన్నా ముళ్లే ఎక్కువగా కనిపిస్తాయి. ఇలాటి రకరకాల భావాలు నా దృష్టిని కాఫీమీద కేంద్రీకరింపజేశాయి.

"అటు చూడండి...!" అంది నవ్వుతూన్న గొంతుకతో రాజ్యం.

కొంచెం ఆశ్చర్యంగా ఆమె ముఖంలోకి చూశాను. నిజం గానే ఆమె ముఖం మీద చిరునవ్వు.

నాట్యం చేస్తూ కాబరే గర్ల్ ఒక వృద్ధుడితో ఆడుకుంటూంది. అతని ఒళ్ళో కూర్చుని, మెడచుట్టూ చేతులు వేసి, ముఖంమీద ముఖంపెట్టి, కదులుతూ, చెవిలో ఏదో చెబుతూ ఆడుతూంది. నా కళ్ళజోడు ఆమె చేతిలో ఉంది.

"నాతో అబద్ధం ఎందుకు చెప్పారు?" అంది రాజ్యం, కాఫీ కప్పు తీసుకుంటూ.

రాజ్యం కళ్లు అటే ఉన్నాయి. మరో టేబిల్ దగ్గర కాబరే గర్ల్ వినోదం కలుగజేస్తోంది. అక్కడి నించి మరొక టేబిల్, మరొక మనిషి.

"లేనివి కల్పించడం ఎందుకు?"

ఒక్కసారి నవ్వాను నేను ఈ పరిస్థితికి. నా నవ్వుని అపార్థం చేసుకుంది కాబోలు, రాజ్యం కూడా నాతో నవ్వింది.

మళ్ళీ ఆ అమ్మాయి ఇటు వస్తూంది.

"లేనివని నీ కెలాగ తెలుసు?" అన్నాను.

ఆమె జవాబు చెప్పేలోగా నా కళ్ళజోడు నాకు పెట్టి, డాన్సుచేస్తూనే నా బుగ్గలు నిమిరి, కాబరే గర్ల్ రాజ్యం మెడలోని నెక్లేస్ వేళ్ళలోకి తీసుకుని, "బ్యూటిఫుల్!" అంది.

చిరునవ్వుతో, " యూ వార్ బ్యూటిఫుల్!" అంది రాజ్యం.

ధన్యవాదాలు చెప్పి, మా ఇద్దరికీ ఒక చిరునవ్వు ఇచ్చి ఆమె సాగిపోయింది.

"ఇంకా రుజువు కావాలా?" అంది రాజ్యం.

"వద్దు" అన్నాను లేస్తూ.

"అప్పుడే వెళ్లడమా?" అందిరాజ్యం, కూర్చునే.

చివరిదాకా ఉన్నాము. ఒంటిగంట దాటాక ఇంటికి చేరాము. ఆలస్యంగా నిద్రపోయేదాకా ఆమె నా ప్రవర్తన మీద నవ్వుతో వ్యాఖ్యానాలు చేస్తూనే ఉంది.

నే నట్టే బాధపడలేదు. నాకు హోటల్లో కోపం వచ్చిన మాట నిజం. కాని, ఆ విషయం ఆమె గమనించనేలేదు. చాలా కారణాల వల్ల ఇదే మంచి దనిపించింది. ఆ విషమ పరిస్థితి అలాగ గడిచిపోయింది. సత్యమే జయించింది.

రెండు మూడు వారాల తరవాత ఈ ఉదంతం మే మిద్దరమూ మరిచి పోయాము. ఒక సాయంత్రం నేను స్నానం చేసి, బట్టలు మార్చుకుని వచ్చే సరికి టెలిఫోన్ పక్కన స్తంభించి పోయినట్టు నిలబడి ఉంది రాజ్యం.

శుభ్రపడిన శరీరాన్ని సముద్రపు గాలి తాకి, చాలా సుఖంగా ఉంది. మా ఇంటి ముందునించి ప్రతి నిమిషం పదినించి పాతిక కార్లూ, లారీలూ, ఇతర వాహనాలూ పూర్తి వేగంతో సాగిపోతూ ఉంటాయి. ఇవన్నీ వాటి ఎగ్జాస్టుల పొగతో గాలిని కలుషితం చేసి భరించరానిదిగా చేస్తూ ఉంటాయి కాని మాఫ్లాట్ నాలుగో అంతస్తులో ఉండడంవల్లా ఈ పరిస్థితికి అలవాటు పడిపోవడం వల్లా అంతగా గమనించము.

"ఏమి టలాగ నిలబడిపోయావు?" అన్నాను. కాఫీ తీసుకుంటూ.

ఆమె మాట్లాడకపోతే అటు చూశాను. కళ్లు ఎర్రగా ఉన్నాయి. ఇది కోపమో, దుఃఖమోనని అంచనాలు వేసే లోపునే అది కోపం అని తెలిసి పోయింది.

"ఏమిటి, రాజ్యం?" అన్నాను భుజం మీద చెయ్యి వేస్తూ. ఎలకని తీసినట్టు తీసి తోసేసింది నా చేతిని.

ఇలాటి ప్రవర్తనకి రెండే రెండు రకాల ప్రతీకారం ఉంది. ఒకటి - నాకూ కోపం వచ్చి చెయ్యి చేసుకోవడం. కాని నాగరికుణ్ణి కావడం వల్లా, సంస్కృతి ఉన్న మనిషిని కావడం వల్లా ఇది సాధ్యం కాలేదు. అదీకాక రాజ్యం ప్రత్యేక పరిస్థితులు ఉండనే ఉన్నాయి నా దృష్టిలో అవి ముఖ్యం కాకపోయినా!

అందుచేత రెండో మార్గం - నిశ్శబ్దం - అవలంబించాను.

ఇది రెండు నిమిషాల్లో పనిచేసింది.

"మీ ప్రేయసి వస్తోంది!" అంది రాజ్యం

బలవంతాన నవ్వు తెచ్చుకుని, "అలాగా?" అన్నాను.

"ఆ! పేరు తార. ఢిల్లీ నించి ఈ ఉదయమే వచ్చిందిట!"

గుండె ఝల్లుమంది. తార నాకు మరీ దూరంగా ఉండిపోయిన అమ్మాయి కాదు. ఒకప్పుడు పెళ్లి దాకా వచ్చింది పరిస్థితి. ఆ అమ్మాయికి స్కాలర్‌షిప్ వచ్చి ఆమె అమెరికా వెళ్లి ఉండకపోతే ఫలితాలు వేరుగా ఉండేవి.

"ఎవరావిడ?" అంది రాజ్యం - నా నిశ్శబ్దాన్ని భంగపరుస్తూ .

"రెండేళ్ళ క్రిందట తెలుసులే!" అన్నాను.

"ఎంత బాగా?"

"ఏం?"

"చాలా అధికారంగా ఏడు గంటలకి వస్తానని, మీరు మామూలు చోట కలుసుకోకపోతే ఇక్కడికి వస్తాననీ చెప్పమంది అందుకు..."

"బాగానే తెలుసు. స్నేహితురాలు.."

రాజ్యం 'ఇంకా చాల'దన్నట్టు పరికించి చూస్తోంది.

"కలిసి తెగ తిరిగేవాళ్లం.. రాత్రిళ్లు. ఆలస్యంగా."

"...మరి?"

"పెళ్ళి చేసుకుందామనుకున్నాము."

" ఆ 'మామూలుచోటు' ఎక్కడ?"

"రీగల్ ముందు! ఆవిడ హాలిడే కాంపు దగ్గర ఉంటుంది..."

"ప్రేమించుకున్నారన్న మాట!"

"అవును."

"గాఢంగా."

"అవును "

"మరి? ఎందుకాగిపోయారు?"

"ఆమె అమెరికా వెళ్లి పోయింది."

"ఉత్తరాలు రాసేదా?"

"ఆ...!"

"ఏవీ?"

"ఉంచలేదు! - ఆఫీసులోనే దహనం చేశాను."

"మన మాట రాయలేదా?"

"లేదు - ఆ తరువాత ఉత్తరం రాయలేదు."

"ఎక్కడ తిరిగేవారు మీరిద్దరూ?"

"చాలా చోట్ల!"

"మీ గదికి వచ్చేదా?"

"ఆ..."

"తరుచు.?"

"అవును."

"మీరిద్దరూ...?"

ఆమె అనుమానం అర్థమైంది. అనేక కారణాల వల్ల నేను నిజం చెప్పకపోవలసింది కాని. "అవును" అన్నాను.

"ఇంత పాడుమనుషులనుకోలేదు" అంది, ప్రచండమైన కోపంతో రాజ్యం.

బెల్ మధురంగా మోగింది.

తార లోనె వచ్చింది. క్షణమాత్రం బిత్తరపోయాను. అంతా మారిపోయింది. తల కత్తిరించింది. బెల్‌బాటమ్స్, కమీజు.

నేను తలుపు తియ్యగానే నన్ను కౌగిలించుకోబోయింది. నేర్పుగా తప్పించుకుని,

"లోపలికి రా.. శ్రీమతి ఎదురుచూస్తోంది!" అన్నాను.

కళ్లు పెద్దవిచేసి, "గాడ్! నీ లేండ్ లేడీ అనుకున్నాను!" అంది తార నెమ్మదిగా.

అదీ నిజమేనని చెప్పలేదు నేను.

లోపలికి తీసుకెళ్లి రాజ్యాన్నీ, తారనీ ఒకరినొకరికి పరిచయం చేశాను.

తార ముందుగా క్షమాపణ చెప్పింది.

"ఇతను పేయింగ్ గెస్టుగా ఉండేవాడు. డైరెక్టరీలో అడ్రెస్ చూసి, ఇక్కడికి మారా డనుకున్నాను... మీకు కోపం వచ్చి ఉంటుంది!" అంది తార.

"పొరపాట్లు జరుగుతూనే ఉంటాయి!" అంది రాజ్యం కొంచెం కరిగి.

"ఆ రోజుల్లో మంచి ఫ్రెండు మీ ఆయన! ప్రతి రోజూ మా ఇంటికి వచ్చి నాన్నగారితోనూ నాతోనూ కబుర్లు చెప్పేవాడు!" అంది తార.

"అలాగా?" అంది రాజ్యం.

"అర్జెంటుగా మద్రాసు వెళ్లాలి. ఎయిర్‌లైన్స్ వాళ్లు టికెట్ ఇవ్వడం లేదు. ఈయనకి చాలా మంది తెలిసినవాళ్లున్నారు.. తీసుకెళ్లి ఏర్పాటు చేయిద్దా మనుకు వచ్చాను. మీ పరిచయం అయింది చాలా సంతోషం" అంది చాలా సిన్సియర్‌గా తార.

రాజ్యం పూర్తిగా కరిగిపోయింది. కత్తుల్లాంటి కళ్లతో నావైపుచూసి, "మీరు వెళ్లి ఆమె టికెట్ తెండి... ఆమె నెందుకు కష్టపెట్టడం?" అంది.

టెలిఫోన్‌మీద పని అయిపోతుందని చెప్పడానికి పరిస్థితులు సరిగా లేవు. నేను వెళ్లి టికెట్ పని ముగించుకుని, నా స్నేహితుడితో ఒకటి రెండు చోట్ల తిరిగి, తొమ్మిది దాటాక వచ్చాను. తార రాజ్యంతో అత్యనురక్తితో మాట్లాడుతూంది.

నా రాకని కాని, టికెట్ మాటగాని ఎవ్వరూ పట్టించుకోలేదు. పది దాటాక బాల్కనీలో కూర్చుని మెరీన్ డ్రైవ్ అందాన్ని పరీక్షస్తున్న నాకు భోజనానికి ఆహ్వానం వచ్చింది. తరువాత గంట సేపటి లోనూ తినడానికితప్ప నోరు తెరిచే అవసరం లేక పోయింది నాకు. తారని ఇంటిదగ్గర వదిలి, నేనూ రాజ్యం తిరిగి వచ్చేసరికి పన్నెండు దాటింది.

ఇంట్లో అడుగు పెట్టే సరికి రాజ్యం. "తారని గురించి ఎందు కన్ని అబద్ధాలు చెప్పారు?" అంటూ మొదలుపెట్టిది.

నేనేం అనలేదు.

"అప్పుడూ ఇలాగే అబద్ధాలు చెప్పే వారట! తార అన్నీ చెప్పింది..!" అంది రాజ్యం.

నేనేం అనలేదు. అగ్నిసాక్షిగా పెళ్లాడి, ఆమెతో ఇంత కాలంనించి జీవితం గడుపుతూన్న

నేను చెప్పినది నిజం కాదని ఆ సాయంత్రం కలిసి, బహుశా జీవితంలో మళ్లీ కలియటోని తార చెప్పిన అబద్ధాలు నిజంగా స్వీకరించిన రాజ్యానికి ఏం చెప్పేది?

పది నిమిషాల్లో నిద్రకి ఉపక్రమించాను. రాజ్యం తెగ నవ్వుతోంది. తార రాకనాలో అశాంతిని కలగ జేసింది. చిరాగ్గా "ఎందుకానవ్వు?" అన్నాను.

"మిమ్మల్ని చూసి... కలల రొమాన్సు ఎక్కువ మీకు!" అంది రాజ్యం.

దీపం తీసేశాను. కలలలోకాలలోనూ రాజ్యం నవ్వుతూనే ఉంది. సరిగ్గా నిద్ర పట్టలేదు. ఈ సారి సత్యం జయించిదో లేదో తెలియలేదు.

ఆ తరువాత వాళ్ల నాన్నగారికి ఒంట్లో బాగాలేదని రాజ్యం పుట్టింటికి వెళ్లింది. ఎయిర్ పోర్ట్‌లో చివరి మాటలుగా "చూడండి! నేను వచ్చేదాకా బుద్ధిగా ఉండండి!" అంది నవ్వుతూ.

ఆమె వెళ్లి పోయాక నేను తిన్నగా ప్రవర్తించేందుకు చాలా నిర్ణయాలు తీసుకున్నాను. ముఖ్యంగా, నైట్‌క్లబ్స్‌కి దూరంగా ఉండడం. అన్ని రకాల అమ్మాయిలనీ దూరంగా ఉంచడం.

సాయంత్రాలు గడవడం కష్టం అయిపోయింది. చాలాసార్లు రాజ్యం ఉంటే బాగుండుననిపించింది మొదటి వారంలోనే. ఒక రోజు మబ్బు పట్టి విచిత్రమైన ఒంటరితనం బాధించింది.

అందుకే ఆ సాయత్రం రీగల్‌కి వెళ్ళాను, చాలా మంచి పిక్చర్ ఉందని. టికెట్లులేవు పెద్ద 'హౌస్‌ఫుల్' బోర్డు మెట్లదగ్గిరే ఎదురుపడింది.

ఎవరైనా టికెట్లు అమ్ముతారని కొంచెంసేపు నిలబడ్డాను. హఠాత్తుగా వర్షం ఆరంభం యింది.

ఏం చెయ్యడమా అని ఆలోచిస్తూంటే, ఒక మూల ఒదిగి నిలబడి దారి తప్పినట్టు చుట్టూ చూస్తూన్న ఆ అమ్మాయి కనిపించింది. చేతిలో టికెట్టు కనిపిస్తూనే ఉంది.

ఆశగా నావైపు, కుండపోతగా పడుతూన్న వర్షం వైపూ చూసి, అనుమానంగా "టికెట్ కావాలా?" అంది.

"అవును" అన్నాను.

ఆమె దగ్గర డ్రెస్ సర్కిల్ రెండు టికెట్లు ఉన్నాయి, ఒకటి నా కిస్తూ, "నా ఫ్రెండ్ వస్తానని రాలేదు - ఇంక రాదు" అంది.

నేను డబ్బు తీసి ఇవ్వబోయాను. ఆమె వారిస్తూ, "చిల్లర లేదు నా దగ్గర!" అంది.

బుకింగ్ ఆఫీసు వైపు అడుగువేశాను.

"ప్లీజ్! మరిచిపోండి!" అంది ప్రార్థనగా.

చాలా అందం సంస్కారం ఉన్న అమ్మాయిలాగ ఉంది. ఈ పట్టణంలో ఇంతకన్నా ఎక్కువ అందం, సంస్కారం ఉట్టిపడే అమ్మాయిలు నాకు తెలుసు; అందుకే తట పటాయించాను.

కాని, ఆమెలో గౌరవించదగినది ఏదో కనిపించి క్షణంలో నా అనుమానాలని వదిలేసి, "థాంక్స్! రండి!" అని ఆమెతో మీదికి వెళ్ళాను. ఇంకా ఇంటర్వెల్ అవలేదు. పిక్చర్‌కి కనీసం పది నిమిషాల వ్యవధి ఉంది. వెళ్ళి ఐస్‌క్రీమ్ తిన్నాము, ఆమె తనని గురించి చెప్పింది.

ఆమె పేరు అనుపమ. కలకత్తానించి వచ్చింది. నెల రోజుల పాటు ఇక్కడ యూనివర్సిటీలో రిసెర్చిసంబంధంగా కొన్ని నేర్చుకునేందుకు. బొరివిలిలో ఒక స్నేహితురాలితో ఉంటూంది.

నా సంగతులూ అడిగింది. అన్నీ చెప్పాను ఉద్యోగం, భార్య, ఇల్లు.

"అదృష్టవంతులు మీరు!", అంది.

"అవును", అన్నాను కొంచెం ఆలోచించి.

సినీమా ముగిసేసరికి వర్షం ఇంకా జోరుగా పడుతోంది.

"పదండి, భోజనం చేశాక వెళుదురు గాని!" అన్నాను

"లేదండీ! నా ఫ్రెండ్ ఎదురు చూస్తూ ఉంటుంది. మీకు అసౌకర్యం కాకపోతే చర్చ్ గేట్ లో డ్రాప్ చెయ్యండి" అంది.

"ఈ వర్షంలో ఎలాగ వెళతావు?"

"అక్కడ దిగాక టాక్సీ దొరుకుతుంది."

స్టేషన్‌కి వెళ్ళాము. కొంచెం తడిసి లోపలికి చేరగానే అంతా నిర్మానుష్యంగా కనిపించింది

బుకింగ్ కిటికీ దగ్గర ,

నోటీసు... రైళ్లన్నీ నిలిపివేశారు.

"ఎలాగ?" అంది అనుపమ.

"మరో గంటలో ప్రారంభిస్తారు! మా ఇంటికి రండి!" అన్నాను.

ఒక్కసారిగా అలసట వచ్చింది ఆమెకి.

"మీకు బాధ కలిగించడంకన్న గత్యంతరం లేదు. ఇక్కడ వెయింటింగ్ రూమ్ కూడా లేదు!" అంది అనుపమ.

కారులో కూర్చునేసరికి మళ్లీ కొంచెం తడిశాము. నాలుగైదు నిమిషాల్లో ఇంటికి చేరాము.

ఆమెకి బాత్‌రూమూ, బెడ్‌రూమూ చూపెట్టి, "ఆ చీర ఆరవెయ్యండి... మా ఆవిడ బట్టల్లోనుంచి కావలసినవి తీసుకోండి" అన్నాను.

ఆమె తల ఊపి, తలుపు వేసుకుంది. ఆమె వచ్చేలోగా భోజనానికి ఏర్పాట్లు చేశాను.

రాజ్యం చీర కట్టుకుంది అనుపమ.

భోజనం దగ్గర కూర్చుని, "థాంక్స్... నాకు జలుబు మరీ ఎక్కువ. మీ ఆదరం లేకపోతే ఏమయ్యేదాన్నో!" అంది అనుపమ.

ఈ రకం కృతజ్ఞతా భావాల ప్రదర్శన నా సమాజంలో చాలా కృత్రిమంగా ఉంటుంది. కాని, అనుపమ ఎంతో మనసారా అంది ఆ మాటలు.

భోజనాలయాక ఆమె స్టేషనుకి టెలిఫోన్ చేసింది. రాత్రి రైళ్లు వెళ్ళే సూచన లేదని తెలిసింది.

"టాక్సీ వస్తుందేమో!" అంది ఆశగా అనుపమ. అది అసంభవం.

"ఈ రాత్రి ఇక్కడ ఉండిపోండి. ఉదయం వెళ్ళవచ్చును" అన్నాను.

కాని, స్నేహితురాలి కంగారు గురించి ఆత్రత అనుపమకి. ఆటోమొబైల్ అసోసియేషన్‌కి ఫోన్ చేశాను. చాలా చోట్ల రోడ్డు నీటి కింద ఉందనీ, ప్రయాణం మంచిది కాదనీ చెప్పారు.

చేసేది లేక ఆ రాత్రి అనుపమ అక్కడే నిద్రపోయింది. ఉదయం కాఫీ తాగి వెళ్ళిపోయింది.

అలాగ పరిచయం అయింది ఆమె. ఆమె మీద విచిత్రమైన అభిమానం ఏర్పడింది. కల్మషం లేని స్నేహంలో ఎంత ఆనందం ఉందో ఆమె నాకు రుజువు చేసింది.

మొదటి సమాగమంలో కలిగిన ఈ భావనలు ఆమెని చాలా సార్లు కలుసుకున్న తరవాత ఇంకా దృఢం అయాయి. ఆమె భారత సంస్కృతి మీదా, ఆర్థిక వ్యవస్థ మీదా వాదన చెయ్యడం నాకు చాలా విషయాలు నేర్పింది.

రెండు వారాల తరవాత అనుపమ కలకత్తా వెళ్లి పోయింది. ఎయిర్ పోర్టులో గాఢ్గదికంగా నాకు ధన్యవాదాలు చెప్పి, నా శ్రీమతికీ చెప్పమంది. ఆమె వెళ్ళి పోయాక నా

జీవితంలో పెద్ద లోటు కనిపించింది. ఒక చక్కటి అమ్మాయి పవిత్రమైన స్నేహబంధంలో నన్ను సంతోష పెట్టడం ఇదే మొదటి సారి. ఆమెతో గడిపిన సంధ్యాకాలాలు చాలా విలువైన జ్ఞాపకాలుగా, చక్కటి అనుభవాలుగా చాలా కాలం మనసులో ఉంచుకుంటానని తెలుసును.

రెండు రోజులు పోయాక హఠాత్తుగా వచ్చింది రాజ్యం. తన టెలిగ్రామ్‌కన్న ముందుగా.

"నాన్నగారికి బాగుంది... వచ్చెయ్యాలనిపించింది" అంది రాజ్యం.

"మంచి పని చేశావు!" అన్నాను హృదయ పూర్వకంగా.

"బుద్ధిగా ఉన్నారా ఈ నెల రోజులూ?" అంది రాజ్యం.

ఆమెకి అనుపమని గురించీ, ఆమె ప్రత్యేకతని గురించీ చెప్పాలనిపించింది. మరెవరైనా అపార్థంతో ఈ ఉదంతం రాజ్యానికి చెప్ప వచ్చు. పరిస్థితి విషమిస్తుంది.

అందుకే నేనే చెప్పాను.

అంతా.

ఒక్క సంగతి విడవకుండా.

అంతా విని రాజ్యం మాట్లాడలేదు. బహుశా నాలాగనే ఆమె కూడా అనుపమ అసామాన్యత్వాన్ని తలుచుకుని ఆలోచిస్తోందని అనుకున్నాను.

చివరికి, "మీరు మారరు!..." అంది రాజ్యం.

ఆమె కంఠస్వరానికి ఆశ్చర్యపడి, "ఏమిటి రాజ్యం, నువ్వ నేది?" అన్నాను.

ఆమె సమాధానం నాలో ఏ అనుమానాన్నీ విడవలేదు. అనుపమ రాక పోకలని ఆమె పూర్తిగా అపార్థం చేసుకుంది! పవిత్రమైన మా స్నేహాన్ని శంకించింది!

"మగవాళ్ళంతా అంతే! మీరెప్పుడు అంతే! నన్నలాగ వెళ్ళనిచ్చి..."

"కాని, రాజ్యం!" అన్నాను నీరసంగా.

"నిజం చెప్పడం మీకు ఈ జన్మకి రాదు. పాడు మనుషులు!" అని గట్టిగా తలుపు వేసుకుంది రాజ్యం.

బయట వర్షం పడుతూంది. నాలో భరించలేని వేడి.

రాజ్యం ఎప్పుడో తన గది తలుపు తీస్తుంది.

కాని, ఆమె తియ్యలేని తలుపులు ఎప్పుడూ మూసే ఉండిపోతాయి. ఏం చెయ్యను నేను?

◇ ◇ ◇